

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 240.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364983278768/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

»Det siger han ikke.«

»Nej, men han mener det. For han siger, at han er troende, altså er han bedre, og det takker han Vorherre for.«

»Det ved De da ikke.«

»Ja men det er da hans pligt. Skal han ikke takke Vorherre, fordi han er troende.«

»Ja men så er der jo heller ikke noget galt i det.«

»Næ — jo men det må der jo være, for farisæeren —

»Ja men det er jo ikke kapellanen.«

»Næ — men — — « Fru Laursen grundede længe og indtrængende, og så sa hun: »Måske har den troende lov til at tro, at han er bedre end andre — endskønt, farisæeren — «

»Ja men han var jo vantro.«

»Er De vis på det.«

»Ja.«

»Nå. Det er jo noget andet — — ja men, hvordan kunde han så bede til Gud, for vantro beder jo aldrig, ved vi.«

»Det kan da gerne være, de gør det.«

»Nå. Ja. Det hade jeg ikke tænkt mig. Det skal jeg dog spørge pastor Madsen om. Ja men hvorfor skulde de det? De må dog vide, at Gud ser deres vantro og derfor ikke hører dem.«

»Det ved de netop ikke, fordi de er vantro.«

»Nå nej, det er også sandt. Ja men — næ — jeg tror, det var bare, fordi farisæeren roste sig selv; det skulde han ikke ha gjort. Han var nok troende, men han måtte ikke rose sig. Det var bare det, der var i vejen.«

»Ja men der står jo, at han gik ikke benådet hjem til sit hus. Altså må han ha været vantro.«

»Ja. Det skulde man jo synes. Alligevel, han var nok gået benådet hjem, hvis han ikke hade rost sig selv. Jo, det tror jeg, og det blir jeg ved at tro.« --